

SF

William Dietz
ASMENS
SARGYBINIS

Knygute.lt

William Dietz

**ASMENS
SARGYBINIS**

Mokslinis-fantastinis
romanas

Jis — samdomas asmens sargybinis,
buvęs Jūrų pėstininkas, ištvėręs
pragaištingą kosminį mūšį. Žmogus,
kurio atmintį blokuoja plieninė
kaukolės plokštė. Profesionalus karys,
netekęs savo praeities.

Kas slypi juodose jo atminties
duobėse — asmeniniai prisiminimai ar
pražūtingi konkurencinės kovos
draskomų Korporacijų išradimai?..

Iš anglų kalbos vertė
IRMINA DOMEIKIENĖ

William Dietz - *BODYGUARD*

New York, Ace Books, 1994
Copyright © by William Dietz, 1994
Cover art Copyright © by Luis Royo, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1999
© leidykla Knygute.lt, 2020

„Privalu laikytis rinkos disciplinos“

Tarybos Pirmininkė Margareta Hopvort-Smit.

Mes pakilome iš Urboplekso gelmių it kanalizacijos žiurkės, mes atvykome perpildytais liftais, atšliaužėme žmonijos kupiniais eskalatoriais ir atsiropštėme šimtais laiptų, kad, raukydamiesi nuo šviesos, išnirtume iš apleistų landų.

Mes pakilome — atšiauri minia, veikiau jauni, nei seni, ir kupini nevilties. Nes mes buvome paskutiniai, žemiausioji ilgos valgytojų grandinės grandis; pasirengę viskam, kad tik išgyventume, ir puikiai suvokiantys, jog, kad ir ko būtume verti, mumyse vertingiausia — raumenys, o ne smegenys. Smegenų man trūksta nuo tų laikų, kai Trijų Mėnulių Mūšio metu man peršovė galvą.

Žinoma, jūs prisimenate: tas mūšis buvo lemiamas Darbo Kare tarp tolimojo kosmoso darbininkų ir korpus. Tuomet tarnavau Jūrų pėsstininkų korpuse „Mišimuto“ ir, sprendžiant iš tarnybos lapo, buvau kietas vaikinys. Bet po sužeidimo ėmiau lėčiau mąstyti, štai ir teko

Šiaip ne taip verstis, dirbant asmens sargybiniu: kai netenki tokio pilkosios masės kiekio, vargiai begali tikėtis ko nors geresnio. Tiesa, klientų buvo nedaug, todėl turėjau griebtis visko, kas tik pasitaikydavo po ranka.

Išėjau iš žemiausių lygių lifto ir pasukau link keltuvo. Jis, kaip ir visuomet, buvo sausakimšai prisigrūdęs droidų bei padienių darbininkų. Robotai nė nekrustelėjo, bet žmonės pasitraukė, padarydami man vietos. Daug vietos. Daugiau, nei reikia. Kaip čia buvo — negi minia pasitaikė itin mandagi? O gal visa esmė manyje? Nežinau, bet, be jokios abejonės, mano septynių pėdų ir dviejų colių ūgis, dviejų šimtų penkiasdešimties svarų svoris ir trikampė kaukolės plokštė kelia pagarbą. Tu gi matai tą plokštę, ji prasideda nuo pakaušio ir smailiu kampu rodo į nosį. Jos vienos pakanka, kad išsiskirtum iš minios, bet pridėk dar trumpų, anksti pražilusių plaukų kepurę, baltus antakius, ryškiai mėlynas akis ir kvadratinį žandikaulį. Beje, mes visi stengiamės išsiskirti — vyrai ir moterys, kurie užsidirba duoną ginklu ir rizikuoja gyvybe už kur kas mažesnę sumą, nei dieninis tako pardavėjo uždarbis.

Ne, aš nesakau, kad mes geresni už tako pardavėjus, juk reikia būti tikru didvyriu, kad

sugrįžtumei namo į apšniaukštą butuką, pabučiuotumei žmoną, valandėlę pažaistumei su kiliminėmis žiurkėmis, truputį nusnūstumei, dar neišaušus pakiltumei, iškeptumei kukurūzinius paplotėlius, pakepintumei soją, paruoštumei salotas, sūrį ir pomidorus, paskui visa tai dvi mylias vežtumei niekadėjų pilnais koridoriais ir atidarytumei parduotuvėlę. Ir ne vieną kartą, o diena iš dienos, iki išsekimo. Tam reikia tokio didvyriškumo, apie kokį dauguma šaulių nė nesvajoja.

Šnypšdamos užsivėrė durys, liftas pajudėjo aukštyn. Aštriai pakvipo trisdešimčia, jei ne daugiau, odekolono, kvėpalų, dezodorantų ir šampūnų rūšių. Nusišaipiau. Kad ir kuo kvėpintusi mano bendrakeleiviai, jie nė už ką nepaslėps žemiausių lygių dvoko. Baimė ir skurdas įsiskverbia į poras, įšliaužia į žarnas ir išpurvina sielą. Ir tu darai tai, kas liepta, kalbi taip, kaip reikia, ir laižai korpams subines.

Gal todėl visaamžiai mus ir samdo? Na, užprogramuosi droidą bučiuoti tau subinę, ir kas? Koks iš to malonumas? Juk robotai negali nepaklusti. Ne, turėti greta gyvą, bet nuolankų — štai kas išaukština, štai kas yra tikra, štai kur malonumas, štai ji — valdžia!

Mano dėmesį patraukė moteris tolimiausia-

me lifto kampe. Nieko sau moteriškaitė, neprasta, su marškinėliais, įliemenuota striuke ir siauromis kelnėmis. Galėtų būti kas tik nori, jei ne buklus žvilgsnis ir ant šlaunies po striuke kūpsantis dėklas. Mūsų akys susitiko. Ji lėtai ir reikšmingai man linktelėjo. Kaip profesionalas profesionalui. Aš taip pat linktelėjau jausdamas, kad mudu supratom viens kitą. Paprastaiems piliečiams tai nesuvokiama, jie neįsivaizduoja, ką reiškia žudyti žmones, miegoti apsikabinus pistoletą ir gyventi nuolatinėje įtampoje. Mes tai žinojome, bet kas iš to? Žinojimas — dar ne pinigai.

Gyvenimas — ištisa kankynė, ir tai faktas.

Mano ausyse sugriaudėjo Dveino didelių dydžių drabužių parduotuvės reklama — man įlipus, lifto kompiuteris atliko skubią analizę ir parinko tai, kas, jo manymu, man labiausiai tiko.

Iš pradžių liftas sustojo Pirmame Viršutiniame lygyje, paskui Antrame, paskui Trečiame. Aš išlipau, moteris taip pat. Mudu vengėme vienas kito, bet žinojome, kad abu paklūstame tai pačiai varomajai jėgai. Pinigams. Penki šimtai baksų už darbadienį. Daugiau, nei uždirbau per visą praėjusį mėnesį. Retai nutinka, kad kietakaktis Didžiosios Tarybos narys

kviestų bent vieną šaulį, jau nekalbant apie du šimtus penkiasdešimt, todėl pageidaujančių turėjo būti daugiau, nei galima įsivaizduoti. Ypač įvertinus, kad reikėjo tik „pakankamo mobilumo laipsnio ir galiojančio leidimo nešiotis ginklą“. Kad ir kaip ten būtų, būtent šitaip buvo rašoma skelbime.

Leidimą turėjau — dėka lengvatos, suteiktos nurašytiems veteranams: su pažeistomis smegenimis ir kita kuo. Klaikoka, tiesa? Ką padarysi, toks jau yra šis pasaulis: žudikai žudo, grobikai grobia, o asmens sargybiniai saugo.

Padieniai išsibėgiojo po darbo vietas, o aš, įveikęs koridorių, estakadų ir landų labirintą, atsidūriau prie „Droidų“ būstinės. Kartais turiu problemų dėl orientacijos, todėl šį maršrutą ištyriau ir išmokau dar prieš dvylika valandų.

Kaip ir dauguma korporacijų savininkų, visamžiai iš „Droidų“ gerai savimi pasirūpino. Milžiniškas holas spindėjo pilkšvai baltu marmuru, ant grindų — tamsiai raudonas kilimas, o visi stalai (kone visas tūkstantis) — iš tikro raudonmedžio. Ant galinės sienos švytėjo auksinė „D“. Už pirmojo stalo sėdėjo ne androidas, o gyva moteris, labai graži ir puikiai tai žinanti. Žvelgdama į mano makaulę, ji įteikė man lazda.

— Jums į kairę.

Lazda trūktelėjo kairėn, aš pasisukau ir išvydau moterį, su kuria važiavau liftu. Ji atėjo truputį anksčiau už mane ir jau pradingo už dvigubų durų. Nusekiau paskui ją. Vidinis koridorius buvo tuščias, neskaitant kelių nedidelių telekamerų. Įėjęs pro kitas duris, atsidūriau žiūrovų salėje. Prie įėjimo stovėjo krepšys lazdoms, ir aš įmečiau į jį savąją.

Gana didelė salė buvo pati paprasčiausia: kietų kėdžių eilės, mažytė scena. Glotnios betoninės grindys tolygiai leidosi link pramoninio vandens nutekėjimo kanalo. Vargu ar čia priminėjo akcininkus, bet purvinoms, nešvankioms žemiausių lygių atmatoms (tai yra mums) vietelė kuo tinkamiausia.

Salėje jau sėdėjo pusšimtis šaulių, uoliai vaidinančių nuobodžiaujančius. Kai kuriuos pažinojau ir mandagiai linktelėjau. Niekas nepasiūlė man atsisėsti greta, bet aš ir pats nebūčiau sutikęs. Taip geriau, jei kartais darbo metu atsidurtume skirtingose pusėse, o ir apskritai kur kas saugiau. Draugai gali išduoti, svetimi — niekada.

Atsisėdau užpakalinėje eilėje, o kojas iškišau į tarpueilį — jos kitaip netilpo. Kažkoks drimba suknežinta nosimi, vos neužkliuvęs už jų, jau

žiojosi kažką sakyti, bet tuomet išvydo savo atspindį mano kaukolės plokštėje. Nusišypsavo, ir jis tylėdamas nuėjo tolyn.

Žmonių vis daugėjo. Kai pretendentai užpildė daugiau nei du salės trečdalius, šviesa priblėso, o virš scenos sumirgėjo ekranas — įsijungė aukštos kokybės trimatis video, ir prasidėjo filmas. Jis tęsėsi dešimtį minučių ir pasakojo apie „Droid Inkorporated“: buvo rodomi pirmaklasiai robotai, kurieėjo, važiavo, šliaužė, šokinėjo bei liuksėjo iš visiškai automatizuotų gamyklų, ir pristatyta kone dieviška trisdešimt šešių kompaniją valdančių tarnautojų komanda. Paskutinioji iš pristatytųjų — karikatūriška būtybė su šimtamete galva ant jauno moters kūno — pasveikino mus ir suteikė žodį žmogui, kuris, tarsi mostelėjus burtų lazdele, pasirodė scenos vidury.

Aš sakau „žmogus“, nors jis menkai tepriminė žmogų: iš įgimtų jo organų beveik nieko nebeliko, juos pakeitė dirbtinai išauginti analogai ir sudėtingos elektromechaninės sistemos — vienas iš visaamžės samdos privalumų. Žmogus nužvelgė susirinkusius (aiškiai girdėjosi, kaip dūzgia jo mechanizmas) ir prabilo. Jo balsas taip pat buvo dirbtinis.

— Labas rytas, ponios ir ponai, man džiugu

pasveikinti jus „Droid Inke“. Aš vadinausi Džaspersas, Ralfas Džaspersas, vadovauju skyriui, sprendžiančiam konkurencinės didžiosios „D“ kovos problemas.

Jis patylėjo, leisdamas mūsų smegenims įsisavinti šią informaciją, o paskui, chaotiškai mosuodamas rankomis, prabilo vėl. Atrodė, jog kažkas iš visuomeninių ryšių skyriaus įsakė jam gestikuluoti.

— Jus čionai pasikvietė tam, kad padėtumėt mums susidoroti su konkurencine grėsme.

Mano pilvą sugniaužė šaltis. Konkurencinė grėsmė? „Droidai“ ketina paskelbti karą kuriam nors savo varžovui? Nors Didžioji Taryba gana sėkmingai sprendė kompanijų tarpusavio konfliktus, susirėmimų vis dėlto pasitaikydavo, ir šiam atvejui buvo laikomos nuolatinės armijos. Armijos, kurių dalimi būti daugiau nebenerėjau. Jei Jūrų pėstininkų korpuse „Mišimuto“ ko nors išmokau, tai visų pirma to, jog karas — mėšlinas reikalas.

Atrodo, Džaspersas mokėjo skaityti mintis, bent jau tokias paprastas, kaip manosios. Jis kilstelėjo sintetinė oda aptrauktą delną.

— Ne, tai nėra korporacinio karo pradžia. Minėtają grėsmę kelia ne tos šlovingos kompani-

jos, kurios siūlo tokią pat produkciją, o šlykštus nusikalstamas elementas, medžiojantis mūsų droidus.

Klaustytojai subruzdavo. Daugelis jų buvo to paties „šlykštaus nusikalstamo elemento“ dalis ir būtų norėję žinoti, kur lenkia Džaspersas. Aš lyg ir supratau, nors nepatikimos mano smegenys dažnokai klysta. Betgi visi žino, kad „Droid Inkas“ gamina geriausius robotus rinkoje — faktas, viliojantis vagis ir slopinantis potencialių pirkėjų norą. Ir išties, kam išlaidauti dėl „Droid Inko“ modelių, jei kiti jiems beveik nenusileidžia, o vagia juos kur kas rečiau?

Žemiausiuose lygiuose robotų vagystės buvo įprastas reiškinys: skraperių gauja prisėlina prie droido, tempia jį į tarpuvartę ir išardo į dalis. Tos dalys akimirksniu patenka į nelegalias dirbtuves, kur iš jų surenka pigius botus, tiekiamus į juodąją rinką ir mažinančius „Droid Inko“ pelno dalį. Taip, žinoma, kai kurios kompanijos savo robotus apginklavo, bet skraperiai įsigudrino pagrobti netgi juos, be to, drauge su ginklais. Ir niekas iš atsitiktinių žiūrovų nesikišo: per droidus milijonai normalių žmonių liko be darbo, robotus pirko tos pačios kompanijos, kurios atsisakė samdyti mus.

— Todėl mes nusprendėme, — tęsė Džasper-

sas, — jog išmušė generalinio tvarkymosi valanda. Šiai dienai ruošėmės keletą mėnesių. Mūsų agentai nustatė daugumos gatvės skraiperių asmenybes, mes žinome, kur jie gyvena, kur ir kaip verčiasi. Turime nelegalių gamyklų koordinatas ir detalią informaciją apie jų apsaugos sistemas. Jūsų užduotis: pasinaudoti šiais duomenimis ir padaryti galą neteisėtai prekybai. Tokių priemonių dabar imamasi visame pasaulyje. Ar yra klausimų?

Visų pirma norėjosi paklausti: „Kurių galų mes turėtume padėti jums gaminti robotus, atimančius darbą iš žmonių?“ Bet atsakymas buvo akivaizdus: robotai efektyvesni už žmones, amortizuojasi per dvejus metus ir niekada neprašo išieginų.

Antruoju piršosi klausimas: „Kodėl šito padaryti neliepiate zebams?“ Juk niekam ne paslaptis, kad korporacijos juos kontroliuoja, tegul ir netiesiogiai. Bet susirinkusieji žinojo ir šį atsakymą. Zebai palaiko tvarką gatvėse, ir tiek. Daryti viso kito jie nemokėjo ir nenorėjo. Žinoma, korpai mėgsta skūstis betvarke, bet nieko neketina keisti — veikiausiai iš baimės, kad lazda neatsisuktų antru galu ir netrinkteltų per pelną.

Taigi, mes nutylėjome. Džaspersui tai patiko,

ir jis pritariamai linktelėjo.

— Gerai, pereisim prie reikalo. Viskas jau parengta, bet visų pirma reikia išspręsti vieną klausimėlį. Korporacijos saugumo tarnyba pranešė, jog dvidešimt septyni iš čia esančių neturi leidimo nešiotis ginklą. Šitokios rūšies akcijai licencija būtina, todėl šie asmenys operacijoje dalyvauti negali.

Vargu ar kas nustebo sužinojęs, kad Džaspersas palaiko radijo ryšį su savo galvažudžiais. Prisiminiau lazda ir telekamas. Korpai gavo mūsų fizionomijų nuotraukas, pirštų atspaudus ir dievaižin ką dar. To net per akis, kad perleistum mus per taip vadinamą „Piliečio Rejestrą" ir išryškintum dvidešimt septynis šaulius be licencijų. Tuos, kurie neteko leidimų ar apskritai jų neturėjo.

Salės perimetre atsivėrė durys, ir įėjo kareiviai, vilkintys tamsiai raudonos ir pilkos spalvos uniformas. „Droidų" dragūnai. Rankose jie laikė automatus. Salė vienu ypu įkvėpė oro, ir per eiles nuvilnijo murmesys — visi siektelėjo pistoletų. Kai kurie pašoko, bet aš nė nekrustelėjau.

Nors mano prisiminimuose netrūksta galingų spragų, aš regiu kaip reta gyvus sapnus....